

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XII — Nr. 161

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 18 aprilie 2000

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 7 din 20 ianuarie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală	1-3		
Decizia nr. 24 din 10 februarie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. 4 din Codul penal	3-5		
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
1.152/1999. — Ordin al ministrului apelor, pădurilor și protecției mediului pentru aprobarea Metodologiei		de calcul al prețului terenului, al chiriei, al contravalorii pierderii de creștere și al celorlalte cheltuieli determinate de scoaterea definitivă sau temporară a unor terenuri din fondul forestier național, precum și de finanțare și executare a lucrărilor de reinstalare a vegetației forestiere și de întreținere a acestora până la realizarea stării de masiv, pe terenurile ocupate temporar.....	5-13
		2.013. — Ordin al ministrului culturii privind aprobarea criteriilor generale pentru clasarea bunurilor culturale imobile în Lista monumentelor istorice	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 7 din 20 ianuarie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stăngu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Laurențiu Cristescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de proce-

dură penală, ridicată de Daniela Aștefănoaie în Dosarul nr. 865/1999 al Tribunalului Constanța — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, arătând că dreptul la apărare nu trebuie confundat cu dreptul la asistență juridică obligatorie. Astfel, dreptul la apărare este garantat în toate cazurile, iar dreptul la asistență juridică obligatorie este prevăzut pentru situațiile în care se consideră că este necesar. Afirmația că prevederile art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale deoarece nu prevăd asistența juridică obligatorie în toate cazurile este lipsită de temei, atâta vreme cât dreptul la asistență juridică este garantat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Tribunalul Constanța — Secția penală, prin Încheierea din 1 iulie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 865/1999, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Daniela Aștefănoaie.

În motivarea excepției autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt în vădită contradicție cu art. 24 din Constituție privitor la garantarea dreptului la apărare. Reținând prevederea constituțională potrivit căreia dreptul la apărare este garantat în tot cursul procesului penal, autorul excepției critică dispozițiile legale menționate pentru faptul că nu prevăd asistența juridică obligatorie în faza urmăririi penale, în cazul în care legea prevede, pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani sau când inculpatul nu își poate face singur apărarea. Se pornește de la importanța urmăririi penale, în care se strâng probele necesare cu privire la existența infracțiunilor, identificarea făptuitorilor și răspunderea acestora. În ceea ce privește situația în care inculpatul nu își poate face singur apărarea, se arată că nu există argumente logice care să justifice un tratament juridic diferențiat, după cum procesul se află în faza de judecată sau în faza de urmărire penală.

Exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate ridicate, instanța apreciază că limita-rea, prin dispozițiile art. 173 alin. 2 din Codul de procedură penală, a cazurilor de asistență juridică obligatorie în faza urmăririi penale, în raport cu cele prevăzute ca fiind obligatorii numai în fața judecătii, se încalcă dreptul la apărare garantat prin dispozițiile art. 24 din Constituție. De asemenea, este posibil ca învinuitul sau inculpatul, deși își dă seama că nu își poate face singur apărarea, să nu aibă posibilitatea de a-și angaja un apărător încă din faza urmăririi penale, ceea ce, având în vedere importanța fazei urmăririi penale pentru culegerea probelor necesare soluționării cauzei, constituie o încălcare a dreptului constituțional la apărare. Bazată pe aceste constatări, instanța conchide că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

În punctul de vedere al Guvernului se arată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală este neîntemeiată. Art. 24 din Constituție, privitor la dreptul la apărare, este reflectat în art. 171 alin. 1 din Codul de procedură penală, care prevede că învinuitul sau inculpatul are dreptul să fie asistat de un apărător în tot cursul urmăririi penale și al judecătii, iar organele judiciare sunt obligate să-i aducă la cunoștință acest drept. Astfel, Constituția și Codul de procedură penală consacră dreptul la asistență juridică, drept de care persoana se poate folosi sau nu. Nu este vorba despre o obligație a organelor judiciare de a asigura asistență juridică, fapt ce rezultă din art. 24 alin. (2) din Constituție, care se referă la avocatul ales, și din art. 171 alin. 1 din Codul de procedură penală. Cazurile de asistență juridică obligatorie sunt limitativ arătate la alin. 2 și 3 ale art. 171 din Codul de procedură penală, regula fiind că asistența juridică este facultativă. De aceea, nu este necesar ca situațiile în care se impune asistența juridică

obligatorie să fie aceleași atât în faza de urmărire penală, cât și în faza judecătii, rămânând la latitudinea legiuitorului, potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție, aprecierea asupra creării unui nou caz de asistență juridică obligatorie. Afirmatia că această reglementare diferită încalcă dreptul la apărare este contrazisă de numeroasele garanții procesuale de care învinuitul sau inculpatul beneficiază în cursul urmăririi penale, indiferent dacă asistența juridică este obligatorie sau facultativă. Cu privire la afirmația instanței despre imposibilitatea inculpatului de a-și angaja apărător în cursul urmăririi penale, în punctul de vedere al Guvernului se arată că instituția asistenței juridice obligatorii nu se confundă cu aceea a asistenței juridice gratuite. Pentru situația în care învinuitul sau inculpatul nu dispune de mijloace pentru a-și angaja un avocat, Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat prevede la art. 63 că baroul asigură asistența judiciară în toate cazurile în care asistența este obligatorie, precum și, la cererea organelor judiciare sau ale administrației publice, în cazurile în care acestea apreciază că persoanele se găsesc în imposibilitatea vădită de a plăti onorariul. În concluzie, se arată în punctul de vedere al Guvernului, dreptul la apărare consacrat de Constituție include dreptul la asistență juridică, dar nu presupune, în mod automat, dreptul la asistență juridică obligatorie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, susținerile autorului excepției, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În conformitate cu prevederile art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Textele legale criticate ca fiind neconstituționale sunt următoarele:

— Art. 171 alin. 2: *„Asistența juridică este obligatorie când învinuitul sau inculpatul este minor, militar în termen, militar cu termen redus, rezervist concentrat, elev al unei instituții militare de învățământ, internat într-un centru de reeducare sau într-un institut medical-educativ ori când este arestat, chiar în altă cauză“;*

— Art. 171 alin. 3: *„În cursul judecătii asistența juridică este obligatorie și în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani sau când instanța apreciază că inculpatul nu și-ar putea face singur apărarea.“*

Aceste texte ale Codului de procedură penală sunt considerate contrare art. 24 din Constituție, care are următorul conținut: *„(1) Dreptul la apărare este garantat. (2) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu“.*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Dreptul la apărare prevăzut în art. 24 din Constituție este pe deplin respectat prin dispozițiile art. 171 din Codul de procedură penală, care, prin alin. 1, prevede dreptul învinuitului sau al inculpatului de a fi asistat de apărător în tot cursul urmăririi penale și al judecătii, iar organele judiciare sunt obligate să-i aducă la cunoștință acest drept. Dispozițiile criticate au următorul cuprins: *„Învinuitul sau*

inculpatul are dreptul să fie asistat de apărător în tot cursul urmăririi penale și al judecării, iar organele judiciare sunt obligate să-i aducă la cunoștință acest drept“. Aceste prevederi legale reglementează dreptul la apărare statuat prin dispozițiile art. 24 alin. (2) din Constituție și obligă organele judiciare să aducă la cunoștință acest drept învinutului sau inculpatului, care poate decide asupra utilizării acestuia.

În anumite cazuri, în care învinutului sau inculpatului se află în situații deosebite, legea a prevăzut, în alin. 2 al art. 171 din Codul de procedură penală, 8 cazuri de asistență juridică obligatorie, atât în faza urmăririi penale, cât și în faza judecării, iar în alin. 3, alte două cazuri, dar numai pentru faza judecării.

Curtea constată că dreptul la apărare nu poate fi confundat cu dreptul la asistența juridică obligatorie, primul fiind garantat în toate cazurile, iar cel de-al doilea fiind creat de legiuitor, care stabilește și cazurile în care se consideră că este necesar. Întrucât legea fundamentală garantează dreptul la apărare, iar nu și pe cel la asistență juridică obligatorie, Curtea consideră că stabilirea cazurilor

în care aceasta din urmă este obligatorie constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, nu se poate susține că dispozițiile art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale numai pentru că nu prevăd că asistența juridică este obligatorie în toate cazurile, iar în ceea ce privește alin. 3, și în cursul urmăririi penale, câtă vreme exercitarea dreptului la asistență juridică este garantată.

2. Asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 3 din Codul de procedură penală Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 121 din 23 septembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 541 din 5 noiembrie 1999. Curtea a respins excepția de neconstituționalitate prin care se aduceau dispozițiilor art. 171 alin. 3 din Codul de procedură penală aceleași critici ca și în cauza de față, și anume că nu se prevede, pentru cazurile acolo menționate, asistența juridică obligatorie și în faza urmăririi penale. Argumentele folosite pentru respingerea excepției de neconstituționalitate sunt valabile și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1–3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Daniela Aștefănoaie în Dosarul nr. 865/1999 al Tribunalului Constanța — Secția penală.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 ianuarie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Laurențiu Cristescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 24 din 10 februarie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. 4 din Codul penal

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. 4 din Codul penal, ridicată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 3 București în Dosatul nr. 2.590/1999 al Judecătoria Sectorului 3 București.

La apelul nominal răspunde consilier juridic Elena Iordănescu, reprezentant al Societății Comerciale „I.O.R.” — S.A.

din București. Lipsește Petruța Oancea, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 165 din 21 octombrie 1999, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, în temeiul art. 23 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată.

Reprezentantul Societății Comerciale „I.O.R.” — S.A. din București solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. 4 din Codul penal.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 mai 1999, pronunțată în Dosarul nr. 2.504/1999, **Judecătoria Sectorului 3 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. 4 din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 3 București într-o cauză penală privind pe Petruța Oancea, învinută de săvârșirea infracțiunii de tulburare de posesie, în dauna Societății Comerciale „I.O.R.” — S.A. din București.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile art. 220 alin. 4 din Codul penal sunt neconstituționale în raport cu prevederile art. 41 alin. (2) din Constituție, în sensul că instituirea un regim juridic diferit pentru ocrotirea proprietății private a statului, prin acțiunea penală pusă în mișcare din oficiu, iar nu la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, ca în cazul în care titularul proprietății private este o persoană fizică sau juridică.

Instanța de judecată, exprimându-și opinia, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece art. 220 alin. 4 din Codul penal „nu este în concordanță cu art. 41 alin. (2) din Constituție care asigură o egală ocrotire a proprietății private, indiferent de titular”.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

În punctul său de vedere Guvernul consideră că excepția ridicată este întemeiată, deoarece exceptarea de la cerința plângerii prealabile a persoanei vătămate și punerea în mișcare din oficiu a acțiunii penale în cazul în care imobilul este în întregime sau în parte al statului, „asigurând o apărare juridică mai energică a proprietății private a statului”, duce la „o diferențiere neconstituțională între protecția proprietății private a statului și protecția proprietății private a altor subiecte de drept [...], încălcând astfel art. 41 alin. (2) din Constituție, care asigură o egală ocrotire a proprietății private prin lege, indiferent dacă aceasta aparține statului sau altei persoane juridice sau fizice [...]”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 220 alin. 4 din Codul penal, care au următoarea redactare: *„Dacă imobilul este în posesia unei persoane private, cu excepția cazului când acesta este în întregime sau în parte al statului, acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.”*

În motivarea excepției se consideră că alin. 4 al art. 220 din Codul penal contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 41 alin. (2), referitoare la ocrotirea în mod egal a proprietății private, indiferent de titular, apreciindu-se că, deși prin acest text este ocrotită posesia, în realitate aceasta este vizată ca atribut al dreptului de proprietate. Se susține, de asemenea, că prin dispozițiile sale textul de lege criticat instituie o discriminare interzisă de Constituție între protecția proprietății private a statului, caz în care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu, și ocrotirea proprietății private a altor titulari ai dreptului de proprietate, caz în care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Curtea Constituțională reține că art. 220 alin. 4 din Codul penal a mai fost supus controlului de constituționalitate, constatându-se, prin Decizia nr. 165 din 21 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 624 din 21 decembrie 1999, că dispoziția *„cu excepția cazului când acesta este în întregime sau în parte al statului”* din articolul menționat este neconstituțională în raport cu prevederile constituționale ale art. 41 alin. (2) teza întâi, potrivit căroră *„Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.”* În motivarea deciziei menționate s-a arătat, în esență, că:

a) Dispozițiile alin. 4 al art. 220 din Codul penal instituie o ocrotire penală diferită, dacă imobilul este *„în întregime sau în parte al statului”*. Textul de lege menționat prevede că acțiunea penală urmează să fie pusă în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate în afară de cazul în care *„acesta este în întregime sau în parte al statului”*, situație în care urmează să fie pusă în mișcare din oficiu.

b) Valoarea socială explicit apărută prin dispozițiile alin. 4 al art. 220 din Codul penal este posesia pașnică și netulburată a unui imobil. În consecință, pentru existența infracțiunii nu este relevantă natura dreptului de proprietate asupra imobilului a cărui posesie este tulburată, ci numai calitatea de *„persoană privată”* a posesorului imobilului.

c) Prin dispozițiile art. 220 alin. 4 din Codul penal se creează un regim juridic favorabil posesiei ce poartă asupra imobilelor aflate în proprietatea privată a statului, în comparație cu posesia ce poartă asupra imobilelor aflate în proprietate privată particulară, ceea ce atrage, indirect, favorizarea unuia dintre titularii dreptului de proprietate privată. Așa fiind, aceste reglementări, care diferențiază apărarea, prin mijloace de drept penal, a unei valori sociale (posesia pașnică și netulburată a unui imobil) în funcție de titularul dreptului de proprietate asupra acelui imobil (statul sau, respectiv, altă persoană juridică ori persoană fizică) încalcă, atunci când nu este vorba despre bunuri aflate în proprietate publică, principiul consacrat în art. 41 alin. (2) din Constituție, referitor la ocrotirea, în mod egal, prin lege, a proprietății private, indiferent de titular.

d) Textul de lege criticat este asemănător, atât ca formulare, cât și prin consecințele sale, cu textele art. 213 alin. 2 și art. 214 alin. 3 din Codul penal, în privința cărora Curtea Constituțională a constatat, prin Decizia nr. 177 din 15 decembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 24 februarie 1999, și, respectiv, prin Decizia nr. 5 din 4 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 5 martie 1999, că dispozițiile *„cu excepția cazului când acesta este în întregime sau în parte al statului”* și, respectiv, *„cu excepția cazului când acesta este în întregime sau în parte proprietatea statului”* sunt neconstituționale. Deoarece nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția referitoare la dispozițiile art. 220 alin. 4 din Codul penal a fost identică celor adoptate prin deciziile menționate.

Față de cele arătate, întrucât Curtea a constatat, prin decizii anterioare, neconstituționalitatea dispoziției legale criticate, aceasta nu mai poate face din nou obiectul unei excepții de neconstituționalitate, operând o cauză de inadmisibilitate, în temeiul art. 23 alin. (3) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată. Curtea reține însă că, în speță, această cauză de inadmisibilitate s-a ivit după data de 12 mai 1999, când s-a pronunțat de către instanța de judecată încheierea de sesizare a Curții Constituționale și, prin urmare, la acea dată excepția de neconstituționalitate era admisibilă, devenind inadmisibilă ulterior.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1–3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. 4 din Codul penal, ridicată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 3 București în Dosarul nr. 2.590/1999, constatând că excepția a devenit inadmisibilă. Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 februarie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APELOR, PĂDURILOR ȘI PROTECȚIEI MEDIULUI

ORDIN

**pentru aprobarea Metodologiei de calcul al prețului terenului, al chiriei,
al contravalorii pierderii de creștere și al celorlalte cheltuieli determinate de scoaterea definitivă
sau temporară a unor terenuri din fondul forestier național, precum și de finanțare
și executare a lucrărilor de reinstalare a vegetației forestiere și de întreținere a acesteia
până la realizarea stării de masiv, pe terenurile ocupate temporar**

Ministrul apelor, pădurilor și protecției mediului,
având în vedere prevederile art. 59 din Legea nr. 26/1996 — Codul silvic și ale art. 25 din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național, republicată,
în temeiul art. 3 pct. 2 lit. b) și al art. 9 din Hotărârea Guvernului nr. 104/1999 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului,
emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Metodologia de calcul al prețului terenului, al chiriei, al contravalorii pierderii de creștere și al celorlalte cheltuieli determinate de scoaterea definitivă sau temporară a unor terenuri din fondul forestier național, precum și de finanțare și executare a lucrărilor de reinstalare a vegetației forestiere și de întreținere a acesteia până la realizarea stării de masiv, pe terenurile ocupate temporar, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală a pădurilor și Direcția generală de resurse și dezvoltare din cadrul Ministerului Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului, precum și Regia Națională a Pădurilor vor aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Orice prevederi contrare prezentului ordin se abrogă.

Art. 4. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apelor, pădurilor și protecției mediului,
Romică Tomescu

METODOLOGIA

de calcul al prețului terenului, al chiriei, al contravalorii pierderii de creștere și al celorlalte cheltuieli determinate de scoaterea definitivă sau temporară a unor terenuri din fondul forestier național, precum și de finanțare și executare a lucrărilor de reinstalare a vegetației forestiere și de întreținere a acesteia până la realizarea stării de masiv, pe terenurile ocupate temporar

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

1. Prezenta metodologie reglementează modul de calcul al obligațiilor bănești care revin titularilor aprobărilor de ocupare definitivă sau temporară a unor terenuri din fondul forestier național, precum și de finanțare și executare a lucrărilor de reinstalare a vegetației forestiere și de întreținere a acesteia până la realizarea stării de masiv, pe terenurile ocupate temporar, în conformitate cu prevederile Legii nr. 26/1996 — Codul silvic, ale Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, și ale Ordonanței Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național, republicată.

2. Conform art. 54 din Legea nr. 26/1996 și art. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998, republicată, reducerea suprafeței fondului forestier proprietate publică și a pădurilor proprietate privată este interzisă, cu excepția următoarelor situații:

a) în cazul terenurilor din fondul forestier proprietate publică, având categoria de folosință „pădure”, pentru realizarea obiectivelor prevăzute la art. 23 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998, republicată;

b) în cazul pădurilor proprietate privată, pentru realizarea obiectivelor prevăzute la art. 23 alin. (1) lit. a)—d) din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998, republicată;

c) în cazul terenurilor din fondul forestier proprietate publică, având altă categorie de folosință decât „pădure”, pentru realizarea obiectivelor prevăzute la art. 54 alin. 2 din Codul silvic.

3. Reducerea suprafeței pădurilor în scopul executării de către deținătorii sau proprietarii legali ai acestora de lucrări necesare în vederea gospodăririi fondului forestier constituie schimbare a categoriei de folosință silvică, se aprobă de autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură și este scutită de plata oricăror taxe, conform prevederilor art. 61 din Codul silvic și ale art. 92 alin. (6) din Legea nr. 18/1991, republicată.

4. Pentru situațiile care nu se încadrează în cazurile prevăzute la pct. 2 și 3 ocuparea definitivă a unor terenuri din fondul forestier național, având altă categorie de folosință decât „pădure”, nu poate fi admisă decât cu compensarea anticipată a acestora cu alte terenuri apte să fie împădurite și echivalente ca suprafață și bonitate.

CAPITOLUL II

Ocuparea definitivă a unor terenuri din fondul forestier național, fără compensarea echivalentă ca suprafață și bonitate a acestora

A. Taxa pentru ocuparea definitivă a unor terenuri din fondul forestier național

1. Taxa pentru ocuparea definitivă a unor terenuri din fondul forestier național se determină prin aplicarea taxei procentuale prevăzute în anexa nr. 2 la Legea nr. 18/1991,

republicată, asupra valorii masei lemnoase ajunse la vârsta exploatabilității.

Pentru calculul acestei taxe se folosește formula:

$$T_x = S \times V_{EXP} \times P_{ML} \times T_p,$$

în care:

S = suprafața terenului scos definitiv din fondul forestier național, exprimată în hectare, cu patru zecimale;

V_{EXP} = volumul masei lemnoase ajunse la vârsta exploatabilității, exprimat în m^3/ha , prevăzut în anexa nr. 1 la prezenta metodologie și stabilit în funcție de specia principală de bază corespunzătoare condițiilor staționale și de clasa de producție a acesteia;

P_{ML} = prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, exprimat în lei/ m^3 , stabilit periodic prin ordin al conducătorului autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, la propunerea Regiei Naționale a Pădurilor, pe baza datelor din ultima raportare statistică, și publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, corectat cu coeficientul prevăzut în anexa nr. 2 la prezenta metodologie, aferent speciei principale de bază corespunzătoare condițiilor staționale;

T_p = taxa procentuală stabilită conform prevederilor anexei nr. 2 la Legea nr. 18/1991, republicată.

2. În cazul ocupării definitive a unor terenuri din fondul forestier național, care au, conform prevederilor amenajamentelor silvice, altă categorie de folosință decât „pădure”, se va considera specie principală de bază specia principală corespunzătoare condițiilor staționale similare din zona terenului în cauză, la clasa a III-a de producție.

3. În cazul ocupării definitive a unor terenuri din fondul forestier național, care sunt înregistrate în amenajamentele silvice ca neproductive, va fi considerată specie principală de bază specia principală corespunzătoare condițiilor staționale din zona terenului în cauză, la clasa a V-a de producție.

4. Taxa prevăzută la pct. 1 nu se datorează pentru terenurile din fondul forestier național, care au altă categorie de folosință decât „pădure” și sunt ocupate cu obiectivele sau cu lucrările prevăzute la art. 92 alin. (6) din Legea nr. 18/1991, republicată.

B. Contravaloarea terenurilor scoase definitiv din fondul forestier național

Contravaloarea terenurilor scoase definitiv din fondul forestier național se determină cu ajutorul următoarei formule:

$$V_T = S \times Cr \times n \times P_{ML} \times (1 + N),$$

în care:

V_T = valoarea terenului, exprimată în lei;

- S = suprafața terenului care se scoate definitiv din fondul forestier național, exprimată în hectare, cu patru zecimale;
- Cr = creșterea medie la exploatabilitate, exprimată în m³/ha, aferentă speciei principale de bază corespunzătoare condițiilor staționale și la clasa de producție a acesteia, conform anexei nr. 4 la prezenta metodologie.
- În cazul terenurilor din fondul forestier național, care au altă folosință decât „pădure” sau care sunt înregistrate în amenajamentele silvice ca neproductive, specia principală de bază și clasa de producție a acesteia vor fi stabilite conform prevederilor cuprinse la lit. A pct. 2 și 3;
- P_{ML} = prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, exprimat în lei/m³, stabilit periodic prin ordin al conducătorului autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, la propunerea Regiei Naționale a Pădurilor, pe baza datelor din ultima raportare statistică, și publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, corectat cu coeficientul prevăzut în anexa nr. 2 la prezenta metodologie, aferent speciei principale de bază corespunzătoare condițiilor staționale;
- n = numărul de ani necesari de la înființarea unui arboret și până la recoltarea primelor produse secundare care pot fi valorificate. Acest indicator are următoarele valori:
- 10 ani pentru speciile repede crescătoare: sălcii și plopi;
 - 30 de ani pentru speciile de cvercinee;
 - 20 de ani pentru celelalte specii;
- N = coeficientul rezultat prin însumarea notelor prevăzute în anexa nr. 3 la prezenta metodologie, atribuite terenului în cauză.

C. Contravaloarea pierderii de creștere determinate de exploatarea masei lemnoase înainte de vârsta exploatabilității

Această contravaloare se calculează cu ajutorul formulei:

$$D_{VML} = S \times P_{ML} \times (V_{EXP} - V_A) \times N_1,$$

în care:

- D_{VML} = contravaloarea pierderii de creștere, respectiv diferența dintre valoarea masei lemnoase ajunse la vârsta exploatabilității și valoarea masei lemnoase la data ocupării terenului din fondul forestier național, exprimată în lei;
- S = suprafața terenului care se scoate definitiv din fondul forestier național, exprimată în hectare, cu patru zecimale;
- P_{ML} = prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, exprimat în lei/m³, stabilit periodic prin ordin al conducătorului autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, la propunerea Regiei Naționale a Pădurilor, pe baza datelor din ultima raportare statistică, și publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, corectat cu coeficientul prevăzut în anexa nr. 2 la prezenta metodologie, aferent speciei principale de bază corespunzătoare condițiilor staționale;

- V_{EXP} = volumul masei lemnoase ajunse la vârsta exploatabilității, exprimat în m³/ha, conform anexei nr. 1 la prezenta metodologie, pentru specia principală din compoziția arboretului existent și clasa de producție corespunzătoare acesteia;
- V_A = volumul actual al masei lemnoase, exprimat în m³/ha, egal cu volumul preluat din amenajamentul silvic, la care se adaugă creșterea corespunzătoare numărului de ani scurși de la data amenajării și din care se scade volumul extras în aceeași perioadă;
- N₁ = coeficientul egal cu nota acordată pentru criteriul prevăzut la nr. crt. 1 din anexa nr. 3 la prezenta metodologie (tipul funcțional al arboretului existent pe terenul scos definitiv din fondul forestier național).

D. Valoarea obiectivelor (mijloacelor fixe) care se dezafectează ca urmare a scoaterii terenului din fondul forestier național

Această valoare se determină ca valoare de înlocuire a obiectivelor (mijloacelor fixe) care se dezafectează, calculată pe bază de deviz și corectată cu gradul de amortizare a obiectivelor respective.

CAPITOLUL III

Ocuparea definitivă a unor terenuri din fondul forestier național, cu compensarea echivalentă ca suprafață și bonitate a acestora

A. Taxa pentru ocuparea definitivă a unor terenuri din fondul forestier național

1. Pentru pădurile din fondul forestier proprietate publică, ocupate cu obiectivele prevăzute la art. 23 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998, republicată, precum și pentru pădurile din fondul forestier proprietate privată, ocupate cu obiectivele prevăzute la art. 23 alin. (1) lit. a)–d) din aceeași ordonanță taxa este egală cu contravaloarea pierderii de creștere determinate de exploatarea masei lemnoase înainte de vârsta exploatabilității.

Pentru calculul acestei taxe se folosește formula:

$$Tx = S \times P_{ML} \times (V_{EXP} - V_A) \times N_1,$$

în care semnificația termenilor este cea prevăzută la cap. II lit. C.

2. Pentru celelalte situații care se nu încadrează în cazurile prevăzute la pct. 1 taxa se determină prin aplicarea taxei procentuale prevăzute în anexa nr. 2 la Legea nr. 18/1991, republicată, asupra valorii masei lemnoase ajunse la vârsta exploatabilității.

Pentru calculul acestei taxe se folosește formula:

$$Tx = S \times V_{EXP} \times P_{ML} \times T_p,$$

în care semnificația termenilor este cea prevăzută la cap. II lit. A din prezenta metodologie.

3. În situația în care se realizează compensări parțiale (permise numai în cazul obiectivelor pentru care este admisă reducerea suprafeței fondului forestier național), taxa se va calcula astfel:

— pentru terenurile din fondul forestier național, compensate cu terenuri echivalente ca suprafață și bonitate, se va achita taxa calculată potrivit prevederilor pct. 1;

— pentru diferența de terenuri se va achita taxa calculată potrivit prevederilor pct. 2.

B. Contravaloarea terenurilor scoase definitiv din fondul forestier național și a celor care se preiau în compensare echivalentă ca suprafață și bonitate

1. Atât contravaloarea terenurilor scoase definitiv din fondul forestier național, cât și a celor care se preiau în compensare se determină cu ajutorul următoarei formule:

$$V_T = S \times Cr \times n \times P_{ML} \times (1+N),$$

în care semnificația termenilor este cea prevăzută la cap. II lit. B.

Calculul contravalorii celor două categorii de terenuri se face în scopul stabilirii și asigurării echivalenței acestora.

2. Terenurile care se preiau în fondul forestier național trebuie să fie limitrofe acestuia și echivalente ca suprafață și bonitate, respectiv ca valoare (V_T), cu cele ocupate definitiv și vor avea categoria de folosință „pădure“.

În situația în care se realizează compensări parțiale (permise numai în cazul obiectivelor pentru care este admisă reducerea suprafeței fondului forestier național), titularul aprobării va achita diferența dintre contravaloriile celor două categorii de terenuri.

3. Stabilirea speciei principale de bază și a clasei de producție a acesteia, pentru terenurile care se preiau în compensarea fondului forestier național și care nu sunt cartate stațional din punct de vedere silvic, se face pe baza condițiilor staționale, prin asimilare cu terenuri forestiere învecinate sau prin studii pedostaționale.

4. Terenurile neproductive pentru speciile forestiere principale nu pot face obiectul preluării în compensarea celor ocupate definitiv din fondul forestier național.

C. Contravaloarea pierderii de creștere determinate de exploatarea masei lemnoase înainte de vârsta exploatabilității

Această contravaloare se calculează cu ajutorul formulei:

$$D_{VML} = S \times P_{ML} \times (V_{EXP} - V_A) \times N_1,$$

în care semnificația termenilor este cea prevăzută la cap. II lit. C.

D. Cheltuielile de instalare a vegetației forestiere și de întreținere a acesteia până la realizarea stării de masiv, pe terenurile preluate în compensare

1. Pentru terenurile preluate în compensarea fondului forestier proprietate publică a statului stabilirea cheltuielilor se face prin deviz elaborat de direcțiile silvice sau de Institutul de Cercetări și Amenajări Silvice, pe baza normelor de lucru și a tarifelor practicate de Regia Națională a Pădurilor la data predării terenului din fondul forestier. La întocmirea devizului se vor avea în vedere toate categoriile de lucrări necesare pentru instalarea vegetației forestiere pe terenul primit în compensare și pentru întreținerea acesteia până la realizarea stării de masiv, respectiv: împrejmuiri (dacă este cazul), pregătirea terenului și a solului, executarea plantației (inclusiv costul puiștilor), lucrări de completări și de întreținere pentru numărul de ani până la încheierea stării de masiv. Executarea lucrărilor revine Regiei Naționale a Pădurilor.

2. Pentru terenurile preluate în compensarea fondului forestier care nu constituie proprietate publică a statului devizul lucrărilor de instalare a vegetației forestiere și de întreținere a acesteia până la realizarea stării de masiv se elaborează de unități specializate, atestate de autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură, la comanda beneficiarului terenurilor ocupate definitiv. Executarea lucrărilor revine proprietarilor sau deținătorilor care primesc terenurile în compensare. Aceștia vor încheia contracte cu

unități specializate în executarea unor astfel de lucrări și autorizate de autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură.

3. Cheltuielile prevăzute la pct. 1 și 2 nu se percep în cazul în care pentru terenurile scoase definitiv din fondul forestier național se predă în compensare teren cu vegetație forestieră care are încheiată starea de masiv sau dacă terenurile scoase definitiv din fondul forestier național nu au fost acoperite cu vegetație forestieră.

E. Valoarea obiectivelor (mijloacelor fixe) care se dezafectează ca urmare a scoaterii terenului din fondul forestier național

Se determină ca valoare de înlocuire a obiectivelor (mijloacelor fixe) care se dezafectează, calculată pe bază de deviz și corectată cu gradul de amortizare a obiectivelor respective.

CAPITOLUL IV

Ocuparea temporară a unor terenuri din fondul forestier național, cu defrișare de vegetație forestieră

A. Chiria pentru ocuparea temporară a terenurilor din fondul forestier național

1. Chiria anuală se determină folosindu-se formula:

$$CH_A = S \times Cr \times P_{ML} \times N,$$

în care:

CH_A = chiria anuală, exprimată în lei;

S = suprafața terenului care se ocupă temporar în fondul forestier național, exprimată în hectare, cu patru zecimale;

Cr = creșterea medie la exploatabilitate, exprimată în m^3/ha , aferentă speciei principale de bază corespunzătoare condițiilor staționale și la clasa de producție a acesteia, conform anexei nr. 4 la prezenta metodologie.

În cazul terenurilor din fondul forestier național, care au altă folosință decât „pădure“ sau care sunt înregistrate în amenajamentele silvice ca neproductive, specia principală de bază și clasa de producție a acesteia vor fi stabilite conform prevederilor cap. II lit. A pct. 2 și 3;

P_{ML} = prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, exprimat în lei/m^3 , stabilit periodic prin ordin al conducătorului autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, la propunerea Regiei Naționale a Pădurilor, pe baza datelor din ultima raportare statistică, și publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, corectat cu coeficientul prevăzut în anexa nr. 2 la prezenta metodologie, aferent speciei principale de bază corespunzătoare condițiilor staționale;

N = coeficientul rezultat prin însumarea notelor prevăzute în anexa nr. 3 la prezenta metodologie, atribuite terenului în cauză.

2. Chiria se calculează și se încasează înainte de ocuparea terenurilor. În cazul ocupării temporare a unor terenuri din fondul forestier național pe o perioadă de mai mulți ani, chiria se calculează și se încasează anticipat pentru fiecare an. În cazul ocupării temporare a unor terenuri din fondul forestier național pe o perioadă mai mică de un an, chiria calculată pe baza formulei prevăzute la pct. 1 se diminuează proporțional.

B. *Contravaloarea pierderii de creștere determinate de exploatarea masei lemnoase înainte de vârsta exploatabilității*

Această contravaloare se determină potrivit prevederilor cap. II lit. C.

C. *Cheltuielile de reinstalare a vegetației forestiere și de întreținere a acesteia până la realizarea stării de masiv*

1. Pentru terenurile din fondul forestier proprietate publică a statului, ocupate temporar, stabilirea cheltuielilor se face prin deviz elaborat de direcțiile silvice sau de Institutul de Cercetări și Amenajări Silvice, pe baza normelor de lucru și a tarifelor practicate de Regia Națională a Pădurilor la data predării terenului din fondul forestier. La întocmirea devizului se vor avea în vedere toate categoriile de lucrări necesare în vederea instalării vegetației forestiere și întreținerii acesteia până la realizarea stării de masiv, respectiv: împrejmuiri (dacă este cazul), pregătirea terenului și a solului, executarea plantației (inclusiv costul puieților), lucrări de completări și de întreținere până la încheierea stării de masiv. Executarea lucrărilor revine Regiei Naționale a Pădurilor.

2. Pentru celelalte terenuri din fondul forestier național, ocupate temporar, devizul lucrărilor de reinstalare a vegetației forestiere și de întreținere a acesteia până la realizarea stării de masiv se elaborează de unități specializate, atestate de autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură, la comanda beneficiarului terenurilor ocupate temporar. Executarea lucrărilor revine proprietarilor sau deținătorilor terenurilor respective. Aceștia vor încheia contracte cu unități specializate în executarea unor astfel de lucrări și autorizate de autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură.

D. *Valoarea obiectivelor (mijloacelor fixe) care se dezafectează ca urmare a ocupării terenurilor din fondul forestier național*

Se determină ca valoare de înlocuire a obiectivelor (mijloacelor fixe) care se dezafectează, calculată pe bază de deviz și corectată cu gradul de amortizare a obiectivelor respective.

E. *Garanția pentru folosirea temporară a terenurilor din fondul forestier național*

1. Pentru folosirea de terenuri din fondul forestier național în condițiile prevăzute la art. 23 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998, republicată, garanția este egală cu cheltuielile necesare pentru reinstalarea vegetației forestiere și pentru întreținerea acesteia până la realizarea stării de masiv și se calculează conform prevederilor lit. C pct. 1 și 2 din prezentul capitol, cu precizarea că devizele respective vor cuprinde și cheltuielile necesare pentru readucerea terenului în condiții apte de împădurire (evacuarea construcțiilor sau a instalațiilor amplasate, refacerea calității și fertilității solului la parametrii inițiali etc.). Aceste cheltuieli vor fi evaluate prin devize de către beneficiarii terenurilor, în funcție de obiectivele care se vor amplasa pe terenurile în cauză, conform proiectelor de execuție. Devizele vor fi verificate și însușite de direcțiile silvice, respectiv de ceilalți deținători sau proprietari ai terenurilor din fondul forestier național, ocupate temporar.

2. Pentru celelalte situații garanția se determină potrivit prevederilor art. 58 alin. 2 din Codul silvic și ale art. 93 alin. (1) din Legea nr. 18/1991, republicată. Garanția este egală cu taxa pentru ocuparea definitivă a terenurilor din fondul forestier național și se determină conform prevederilor cap. II lit. A din prezenta metodologie.

CAPITOLUL V

Ocuparea temporară a unor terenuri din fondul forestier național fără defrișare de vegetație forestieră

A. *Chiria pentru ocuparea temporară a terenurilor din fondul forestier național*

Se determină potrivit prevederilor cap. IV lit. A.

B. *Valoarea obiectivelor (mijloacelor fixe) care se dezafectează ca urmare a ocupării terenurilor din fondul forestier național*

Se determină ca valoare de înlocuire a obiectivelor (mijloacelor fixe) care se dezafectează, calculată pe bază de deviz și corectată cu gradul de amortizare a obiectivelor respective.

C. *Garanția pentru folosirea temporară a terenurilor din fondul forestier național*

1. În cazul situațiilor prevăzute la art. 23 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998, republicată, pentru folosirea temporară de terenuri din fondul forestier național, care nu implică defrișarea vegetației forestiere, nu se achită garanție.

Pentru a se asigura efectuarea lucrărilor de readucere a terenului în starea inițială la expirarea termenului de folosire aprobat, în contractele ce se vor încheia între deținătorul terenului și beneficiarul aprobării de folosire temporară a terenului se vor include clauzele asigurătorii necesare.

2. Pentru celelalte situații garanția se determină potrivit prevederilor art. 58 alin. 2 din Codul silvic și ale art. 93 alin. (1) din Legea nr. 18/1991, republicată. Garanția este egală cu taxa pentru ocuparea definitivă a terenurilor din fondul forestier național și se determină conform prevederilor cap. II lit. A din prezenta metodologie.

CAPITOLUL VI

Repartizarea sumelor de bani datorate de beneficiarii scoaterilor definitive sau temporare ale terenurilor din fondul forestier național

A. Pentru ocuparea definitivă a unor terenuri din fondul forestier național titularii aprobărilor sunt obligați să achite, înainte de ocuparea terenurilor, sumele datorate, astfel:

1. Ministerului Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului, în Fondul de ameliorare a fondului funciar:

— taxa pentru folosirea definitivă a terenurilor forestiere în alte scopuri decât producția forestieră, determinată potrivit prevederilor cap. II lit. A și ale cap. III lit. A pct. 1 și 2;

2. Regiei Naționale a Pădurilor, în Fondul de conservare și regenerare a pădurilor, pentru terenurile ocupate din fondul forestier proprietate publică a statului:

— contravaloarea terenului scos definitiv din fondul forestier, determinată potrivit prevederilor cap. II lit. B și ale cap. III lit. B pct. 2;

— contravaloarea pierderii de creștere determinate de exploatarea masei lemnoase înainte de vârsta exploatabilității, calculată potrivit prevederilor cap. II lit. C și ale cap. III lit. C;

3. Regiei Naționale a Pădurilor, pentru terenurile ocupate din fondul forestier proprietate publică a statului:

— cheltuielile de instalare a vegetației forestiere și de întreținere a acesteia până la realizarea stării de masiv, determinate potrivit prevederilor cap. III lit. D pct. 1;

— valoarea obiectivelor dezafectate, determinată conform prevederilor cap. II lit. D și ale cap. III lit. E;

4. proprietarilor, pentru terenurile care nu fac parte din fondul forestier proprietate publică a statului:

— contravaloarea terenului scos definitiv din fondul forestier, în cazul în care acesta nu a fost compensat cu un alt teren echivalent;

— contravaloarea pierderii de creștere, determinată de exploatarea masei lemnoase înainte de vârsta exploatabilității.

B. Pentru ocuparea temporară a unor terenuri din fondul forestier național titularii aprobărilor sunt obligați să achite, înainte de ocuparea terenurilor, sumele datorate, astfel:

1. Ministerului Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului, în Fondul de ameliorare a fondului funciar:

— garanția pentru ocuparea temporară a terenurilor din fondul forestier național, determinată potrivit prevederilor cap. IV lit. E pct. 1 și 2 și ale cap. V lit. C pct. 2.

După îndeplinirea integrală de către beneficiarii care au ocupat temporar terenuri din fondul forestier național a îndatoririlor legale ce le revin, respectiv achitarea obligațiilor bănești și readucerea terenurilor la starea inițială sau în condiții apte pentru a fi împădurite, la termenul prevăzut în aprobarea legală și după reprimirea terenurilor de către deținătorii sau de proprietarii acestora, garanția se restituie titularului aprobării, conform prevederilor art. 93 din Legea nr. 18/1991, republicată;

2. Regiei Naționale a Pădurilor, în Fondul extrabugetar pentru construirea de drumuri forestiere, pentru terenurile ocupate din fondul forestier proprietate publică a statului:

— chiria anuală pentru ocuparea temporară a terenurilor din fondul forestier, determinată potrivit prevederilor cap. IV lit. A și ale cap. V lit. A;

— contravaloarea pierderii de creștere determinate de exploatarea masei lemnoase înainte de vârsta exploatabilității, stabilită potrivit prevederilor cap. IV lit. B;

3. Regiei Naționale a Pădurilor, pentru terenurile ocupate din fondul forestier proprietate publică a statului:

— cheltuielile de reinstalare a vegetației forestiere și de întreținere a acesteia până la realizarea stării de masiv, determinate potrivit prevederilor cap. IV lit. C pct. 1;

— valoarea obiectivelor dezafectate, determinată potrivit prevederilor cap. IV lit. D și ale cap. V lit. B;

4. proprietarilor, pentru terenurile care nu fac parte din fondul forestier proprietate publică a statului:

— chiria anuală pentru ocuparea temporară a terenurilor din fondul forestier;

— contravaloarea pierderii de creștere determinate de exploatarea masei lemnoase înainte de vârsta exploatabilității.

C. În cazul terenurilor din fondul forestier proprietate publică a statului, aflat în administrarea Regiei Naționale a Pădurilor, determinarea valorilor prevăzute în prezenta metodologie se face de ocolul silvic. Verificarea și aprobarea valorilor se realizează de conducerea direcției silvice, respectiv de Institutul de Cercetări și Amenajări Silvice pentru ocoalele silvice din subordinea acestuia.

D. În cazul terenurilor din afara fondului forestier proprietate publică a statului calculul taxei pentru ocuparea definitivă și calculul garanției pentru folosirea temporară a acestora se verifică de specialiștii din inspectoratul silvic teritorial și se aprobă de Direcția generală a pădurilor din cadrul Ministerului Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului.

Celelalte obligații bănești prevăzute în prezenta metodologie se determină și se încasează de proprietarii terenurilor și pot fi calculate, la cererea acestora, de ocoalele silvice din zonă, contra cost. Valorile astfel calculate pot fi utilizate ca elemente de referință în relația proprietarilor cu beneficiarii terenurilor.

E. Masa lemnoasă prevăzută să fie defrișată de pe terenurile din fondul forestier național, pentru care există aprobarea de a fi ocupate definitiv sau temporar, constituie produse accidentale și se valorifică de Regia Națională a Pădurilor, respectiv de proprietarii terenurilor, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

CAPITOLUL VII

Dispoziții tranzitorii și finale

A. Pentru desfășurarea corespunzătoare a activității referitoare la întocmirea documentațiilor tehnice, promovarea, analiza și aprobarea acestora, precum și pentru punerea în aplicare a aprobărilor emise se vor aplica următoarele măsuri:

1. în cazul în care în intervalul dintre data la care este întocmită documentația și data la care se face predarea terenului către beneficiar intervin modificări ale prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, care stă la baza determinării indicatorului P_{ML} , se vor recalcula toate obligațiile bănești care revin beneficiarilor respectivi;

2. încheierea proceselor-verbale privind predarea-preluarea terenurilor, care fac obiectul aprobărilor de ocupare definitivă sau temporară a unor terenuri din fondul forestier național, se va face numai după plata anticipată și integrală de către beneficiarii aprobărilor a taxei prevăzute de lege, respectiv a garanției, în Fondul de ameliorare a fondului funciar, constituit la Ministerul Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului, precum și a celorlalte obligații bănești care revin titularilor aprobărilor pentru fondul forestier proprietate publică;

3. pentru documentațiile aprobate până la data intrării în vigoare a prezentei metodologii și pentru care nu s-au încheiat contracte se vor recalcula obligațiile bănești datorate de beneficiari.

B. Anexele nr. 1–4 fac parte integrantă din prezenta metodologie.

*ANEXA Nr. 1
la metodologie*

VOLUMUL
masei lemnoase ajunse la vârsta exploatabilității, pe clase de producție,
pentru principalele specii forestiere*)

— m³/ha —

Nr. crt.	Specia	Clasele de producție				
		I	II	III	IV	V
1.	Molid	1.039	859	668	507	350
2.	Brad	986	838	672	508	386
3.	Pin silvestru	695	531	360	209	96
4.	Pin negru	553	427	283	190	93
5.	Larice	953	796	602	395	252
6.	Fag din sămânță	813	652	492	355	259
7.	Fag din lăstari	744	574	436	319	218
8.	Mesteacăn	352	294	195	141	94
9.	Gorun din sămânță	768	600	453	335	232
10.	Gorun din lăstari	521	428	327	238	164
11.	Stejar din sămânță	875	733	584	447	346
12.	Stejar din lăstari	553	462	375	283	201
13.	Cer din sămânță	516	405	321	255	183
14.	Cer din lăstari	493	377	300	236	166
15.	Garniță din sămânță	498	418	332	250	193
16.	Garniță din lăstari	490	410	320	235	166
17.	Stejar brumăriu	334	292	208	113	81
18.	Stejar pufos	261	188	141	99	65
19.	Carpen din sămânță	334	291	217	161	108
20.	Carpen din lăstari	334	276	217	161	108
21.	Tei din sămânță	518	449	356	256	163
22.	Tei din lăstari	494	413	325	241	163
23.	Salcâm din plantații	432	331	192	116	48
24.	Salcâm din lăstari	333	224	128	63	34
25.	Plop alb și negru	529	405	272	155	92
26.	Salcie din renis (și plantație)	569	432	295	172	107
27.	Salcie din lăstari	360	289	209	153	73
28.	Salcie din sulinari	360	289	209	144	73
29.	Anin	483	415	325	233	163
30.	Plop selecționat	629	407	310	207	114

*) Volumele sunt stabilite conform Biometriei arborilor și arboretelor din România, ediția 1972, la vârstele exploatabilității prevăzute în Normele tehnice pentru amenajarea pădurilor. Aceste volume vor putea fi revizuite în cazul modificării vârstei exploatabilității și a tabelelor de producție pentru arboreturi.

*ANEXA Nr. 2
la metodologie*

DEFALCAREA

pe specii și pe grupe de specii a coeficientului de corecție a prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, stabilit periodic prin ordin al conducătorului autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, la propunerea Regiei Naționale a Pădurilor, și publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I

Nr. crt.	Specia sau grupa de specii	Coeficientul care se aplică prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior
1.	Rășinoase	0,95
2.	Fag	1,00
3.	Cvercinee, frasin	1,65
4.	Diverse specii tari	0,75
5.	Diverse specii moi	0,70

NOTĂ:

Indicatorul P_{ML} pentru speciile sau grupele de specii înscrise în coloana 1 se determină prin înmulțirea coeficientului din coloana 2 cu prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, stabilit periodic prin ordin al conducătorului autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, la propunerea Regiei Naționale a Pădurilor, pe baza datelor din ultima raportare statistică, și publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

CRITERII

pe baza cărora se determină coeficienții N și N_1 , utilizați la calculul contravalorii terenurilor (V_T), al chiriei (CH_A) și, respectiv, al pierderii de creștere determinate de exploatarea masei lemnoase înainte de vârsta exploatabilității (D_{VML})

Nr. crt.	Criterii	Nota acordată
0	1	2
1.	Categoriile de arboreturi pe tipuri funcționale	
	Arboreturile la care sunt interzise orice fel de intervenții pentru extragerea de masă lemnoasă sau de alte produse nelemnoase (tipul funcțional T_I) din parcuri naționale, rezervații naturale și științifice, monumente ale naturii	3,0
	Arboreturile la care nu este permisă sau nu este posibilă decât executarea tăierilor de igienă sau a lucrărilor speciale de conservare (tipul funcțional T_{II})	2,5
	Arboreturile la care sunt permise tratamente intensive, precum cele de codru grădinărit sau cvasigrădinărit (tipul funcțional T_{III})	2,0
	Arboreturile la care sunt permise tratamente cu perioada de regenerare normală sau mai mare, dar cu restricții în executarea tăierilor (tipul funcțional T_{IV})	1,5
	Arboreturile cu funcții de producție și de protecție la care nu sunt restricții privind tratamentele aplicate (tipurile funcționale T_V și T_{VI})	1,0
2.	Amplasarea terenului față de localități	
	<i>A. Teren în intravilan și până la 2 km de la limita perimetrului construit:</i>	
	– municipiul București și stațiuni balneare, climaterice sau turistice	3,0
	– municipii-reședință de județ	2,0
	– municipii	1,6
	– orașe	1,4
	– sate-reședință de comună	1,2
	– sate	1,1
	<i>B. Teren în extravilan</i>	
	• Între 2 și 5 km de la limita perimetrului construit:	
	– municipiul București și stațiuni balneare, climaterice sau turistice	1,0
	– celelalte categorii de localități	0,8
	• Între 5 și 10 km de la limita perimetrului construit:	
	– municipiul București și stațiuni balneare, climaterice sau turistice	0,5
	– celelalte categorii de localități	0,2
	• Peste 10 km de la limita perimetrului construit (toate localitățile)	0,0
3.	Amplasarea terenului față de rețelele de transport	
	Transport rutier (terenul este amplasat la o distanță de cel mult 1 km față de calea de transport):	
	– autostrăzi și drumuri naționale transeuropene	1,0
	– alte drumuri naționale	0,8
	– drumuri județene	0,6
	– drumuri comunale	0,4
	– drumuri forestiere, industriale și altele asemenea	0,2
	NOTĂ:	
	Se ia în considerare numai accesul la drumul de cea mai mare categorie.	
	Transport feroviar (în cazul în care terenul se află la o distanță de cel mult 20 km față de stație)	0,5
	Transport fluvial (în cazul în care terenul se află la o distanță de cel mult 20 km față de port)	0,5
	Transport maritim (în cazul în care terenul se află la o distanță de cel mult 20 km față de port)	0,5
	Transport aerian (în cazul în care terenul se află la o distanță de cel mult 20 km față de aeroport)	0,5

0	1	2
4.	Posibilități de racordare la rețelele tehnico-edilitare ale zonei	
	Rețele de apă-canal	0,5
	Rețele de energie electrică	0,5
	Rețele de energie termică	0,5
	Rețele de gaze naturale	0,5
	Rețele de telefonie	0,5
	Rețele de transport urban	0,5
5.	Pondere suprafeței fondului forestier național din județul în raza căruia se află terenul, în suprafața totală a județului	
	Până la 10%	2,0
	10–20%	1,5
	20–30%	1,0
	30–40%	0,5
	Peste 40%	0,0

NOTĂ:

Coeficientul N se determină ca sumă a notelor acordate pentru îndeplinirea tuturor criteriilor menționate în coloana 1.

Coeficientul N_1 reprezintă nota acordată numai pentru îndeplinirea criteriilor cuprinse la nr. crt. 1 (categoriile de arboreturi pe tipuri funcționale).

*ANEXA Nr. 4
la metodologie*

CREȘTEREA

medie anuală la exploatabilitate a arboretului total pentru principalele specii forestiere*)

— m³/an/ha —

Nr. crt.	Specia principală	Clasa de producție				
		I	II	III	IV	V
0	1	2	3	4	5	6
1.	Molid	13,8	12,2	10,5	8,1	5,7
2.	Brad	12,7	10,8	9,4	7,8	5,9
3.	Pin silvestru	12,1	9,4	7,4	5,2	3,0
4.	Pin negru	10,9	8,8	6,6	4,6	2,8
5.	Fag	11,0	9,1	7,6	6,0	4,4
6.	Mesteacăn	9,4	7,9	6,4	4,8	3,2
7.	Gorun din sămânță	8,7	7,4	6,1	4,7	3,3
8.	Gorun din lăstari	8,7	7,2	5,7	4,4	3,1
9.	Stejar din sămânță	10,6	8,8	7,6	6,2	4,7
10.	Stejar din lăstari	9,2	7,5	5,9	4,9	3,9
11.	Tei	12,7	10,8	9,1	7,2	5,2
12.	Cer	8,8	7,8	6,3	4,9	3,9
13.	Garniță	6,8	5,9	5,2	4,4	3,5
14.	Carpen	10,2	8,8	7,5	5,9	4,6
15.	Salcâm (plantații)	18,4	14,7	10,3	6,4	3,3
16.	Salcâm (lăstari)	16,5	13,2	9,3	5,7	3,1
17.	Plop alb și negru	19,5	15,0	11,6	7,8	4,8
18.	Salcie din sămânță	26,4	23,8	19,2	14,2	9,7
19.	Salcie din sulinari	20,8	18,6	16,5	12,4	8,2
20.	Plop selecționat	30,1	23,7	18,0	13,0	8,2
21.	Larice**)	10,5	8,9	7,5	5,7	3,6

*) Conform Biometriei arborilor și arboretelor din România, ediția 1972.

***) Arboret principal.

MINISTERUL CULTURII

ORDIN
privind aprobarea criteriilor generale pentru clasarea bunurilor culturale imobile
în Lista monumentelor istorice

Ministrul culturii,
în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 134/1998 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările ulterioare,
în aplicarea dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 27/1992 privind unele măsuri pentru protecția patrimoniului cultural național, aprobată și modificată prin Legea nr. 11/1994, cu modificările ulterioare,
în conformitate cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 68/1994 privind protejarea patrimoniului cultural național, aprobată și modificată prin Legea nr. 41/1995, cu modificările ulterioare,
emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se aprobă criteriile generale pentru clasarea bunurilor culturale imobile în Lista monumentelor istorice, cuprinse în anexa nr. 1.

(2) În baza criteriilor menționate la alin. (1) se vor elabora norme metodologice privind clasarea bunurilor culturale imobile în Lista monumentelor istorice.

Art. 2. — (1) Lista monumentelor istorice este structurată pe capitole, conform anexei nr. 2, și se întocmește pentru fiecare județ, respectiv pentru municipiul București.

(2) Pentru municipiul București bunurile culturale imobile cuprinse la cap. II „Monumente și ansambluri de arhitectură; monumente tehnice“ din Lista monumentelor istorice se vor repartiza pe categorii valorice, conform anexei nr. 3.

Art. 3. — Încadrarea bunurilor culturale imobile în Lista monumentelor istorice se face la propunerea inspectoratelor pentru cultură județene, respectiv al municipiului București, prin oficiile județene pentru patrimoniul cultural național.

Art. 4. — Lista monumentelor istorice, avizată de Comisia Națională a Monumentelor Istorice, se aprobă de ministrul culturii și se transmite de Direcția monumentelor istorice, în termen de 30 de zile de la aprobare, inspectoratelor pentru cultură județene, respectiv al municipiului București, precum și consiliilor județene, respectiv Primăriei Municipiului București.

Art. 5. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 6. — Direcția monumentelor istorice, Direcția generală așezăminte, centre și inspectorate pentru cultură, precum și inspectoratele pentru cultură județene, respectiv al municipiului București, vor aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 7. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii,
Ion Caramitru

București, 22 februarie 2000.

Nr. 2.013.

ANEXA Nr. 1

CRITERII GENERALE

pentru clasarea bunurilor culturale imobile în Lista monumentelor istorice

CAPITOLUL I

Dispoziții cu caracter general

Art. 1. — Propunerea de clasare a unui bun cultural imobil ca monument istoric se poate face numai pe baza expertizei efectuate de persoane atestate ca specialiști sau experți în domeniul protecției, conservării și punerii în valoare a monumentelor istorice.

Art. 2. — Clasarea unui imobil în Lista monumentelor istorice se poate face dacă acesta întrunește unul sau mai multe criterii valorice.

Art. 3. — Criteriile valorice pot fi aplicate și numai unei părți a unui imobil, dacă acesta nu întrunește condițiile necesare în întregul său.

Art. 4. — Criteriile valorice de clasare se aplică în funcție de natura imobilului: monument, ansamblu, rezervație.

Art. 5. — În sensul prezentei anexe se definesc următorii termeni:

a) *monument* — construcția sau partea de construcție, împreună cu instalațiile, componentele artistice, elementele de mobilare interioară sau exterioară care fac parte inte-

grantă din acestea, precum și lucrările artistice comemorative, funerare și de for public, împreună cu terenul aferent delimitat topografic, și care constituie mărturii culturale-istorice remarcabile din punct de vedere arhitectural, arheologic, artistic, religios, social, științific sau tehnic;

b) *ansamblu* — grup coerent, din punct de vedere cultural, istoric, arhitectural, urbanistic, de construcții urbane sau rurale, împreună cu terenul aferent, care formează o unitate delimitată topografic și care constituie mărturii culturale-istorice remarcabile din punct de vedere arhitectural, urbanistic, arheologic, artistic, religios, social, științific sau tehnic;

c) *rezervație* — teren delimitat topografic, care cuprinde acele creații ale naturii sau ale omului în cadru natural și care constituie mărturii culturale-istorice remarcabile din punct de vedere arhitectural, urbanistic, arheologic, artistic, religios, social, științific, tehnic sau al peisajului cultural.

Art. 6. — (1) Valoarea locală sau națională a unui monument, ansamblu sau a unei rezervații se va aprecia prin raportarea acestora și a fiecărui criteriu valoric care le

definește la alte monumente, ansambluri sau rezervații similare din țară.

(2) Pentru aprecierea valorii internaționale a unui monument, ansamblu sau a unei rezervații se vor aplica criteriile stabilite prin convențiile internaționale.

(3) Condițiile de departajare între categoriile valorice A, B și C prezentate în anexa nr. 3 vor fi precizate prin metodologie.

CAPITOLUL II

Criterii valorice pentru clasare

Art. 7. — Clasarea unui imobil în Lista monumentelor istorice se face în baza următoarelor criterii valorice, pentru care se stabilesc subcriteriile specifice:

1. criteriul referitor la vechime, în funcție de natura imobilului:

- a) pentru monumente;
- b) pentru ansambluri;
- c) pentru rezervații;

2. criteriul referitor la valoarea arhitectural-urbanistică, artistică, în funcție de natura imobilului:

- a) pentru monumente;
- b) pentru ansambluri;
- c) pentru rezervații;

3. criteriul referitor la valoarea memorial-simbolică;

4. criteriul referitor la raritate, unicitate.

CAPITOLUL III

Criteriul referitor la vechime

Art. 8. — Criteriul referitor la vechime și subcriteriile sale se referă exclusiv la construcția existentă, nu și la eventualele atestări documentare ale unor construcții anterioare care au fost total înlocuite de construcția existentă.

Art. 9. — Posibilitatea ca un imobil să fie clasat în una dintre categoriile monumentelor istorice crește proporțional cu vechimea lui.

Art. 10. — În cazul monumentelor se vor avea în vedere următoarele subcriterii:

- a) vechimea construcției inițiale și a intervențiilor ulterioare;
- b) vechimea componentelor artistice inițiale și ulterioare;
- c) vechimea amenajărilor întregului teren aferent bunului imobil;
- d) ponderea diferitelor părți provenite din intervențiile efectuate de-a lungul timpului;
- e) ponderea substanței originale păstrate din fiecare etapă de intervenție.

Art. 11. — În cazul ansamblurilor se vor avea în vedere următoarele subcriterii:

- a) vechimea ansamblului inițial și a intervențiilor ulterioare;
- b) vechimea fiecărei părți a ansamblului: inițiale și ulterioare;
- c) ponderea diferitelor imobile/părți provenite din intervenții de-a lungul timpului;
- d) ponderea substanței originale păstrate din fiecare etapă de intervenție.

Art. 12. — În cazul rezervațiilor se vor avea în vedere următoarele subcriterii:

- a) evoluția istorică a teritoriului cuprins în rezervație;
- b) ponderea diferitelor imobile/părți provenite din intervențiile de-a lungul timpului.

CAPITOLUL IV

Criteriul referitor la valoarea arhitectural-urbanistică, artistică

Art. 13. — Criteriul referitor la valoarea arhitectural-urbanistică, artistică se poate aplica unui imobil în întregul său sau oricărei părți a acestuia.

Art. 14. — În cazul monumentului vor fi avute în vedere următoarele subcriterii, în funcție de valoarea, calitatea și semnificația lor:

- a) concepția spațială;
- b) concepția funcțională;
- c) concepția/compoziția volumetrică;
- d) plastica arhitecturală a fațadelor;
- e) arhitectura interioarelor;
- f) coerența stilistică;
- g) concepția structurală și tehnică;
- h) componentele artistice: frescă, mozaic, sculptură etc. și ponderea celor valoroase față de întreaga clădire;
- i) amenajarea terenului aferent construcției;
- j) construcții auxiliare, instalații, elemente de mobilare exterioră, pavimente, amenajări peisajere și altele;
- k) relația cu contextul urban și natural;
- l) reprezentativitatea pentru o epocă istorică/stil, școală, curent artistic;
- m) reprezentativitatea în cadrul unui program/tip de clădiri;
- n) notorietatea autorului și reprezentativitatea pentru opera aceluia autor.

Art. 15. — În cazul ansamblului subcriteriile referitoare la valoarea arhitectural-urbanistică, artistică vor fi aplicate în funcție de aspectul specific cultural, istoric, funcțional, stilistic, urban sau rural etc., care conferă coerență ansamblului și îl delimitează topografic.

Art. 16. — Subcriteriile care vor fi avute în vedere la clasarea ansamblurilor sunt:

- a) coerența structurală, stilistică, funcțională, temporală, de tehnică de construcție, precum și tehnica autorului;
- b) compoziția spațial-volumetrică/caracteristici funcționale;
- c) clădirile componente și ponderea celor valoroase față de întreg;
- d) componentele artistice și ponderea celor valoroase față de întreg;
- e) amenajări ale spațiului exterior: pavimente, mobilier urban, amenajări peisajere etc.;
- f) relația ansamblului cu contextul urban sau natural în care se înscrie;
- g) reprezentativitatea în cadrul unei tipologii urbane;
- h) înscrierea în regulamentul urban al epocii în care a fost construită clădirea;
- i) reprezentativitatea în cadrul unui stil, unei școli, unui curent artistic, unei epoci.

Art. 17. — În cazul rezervațiilor subcriteriile se vor aplica în funcție de specificitatea care se stabilește fiecărei rezervații.

Art. 18. — Subcriteriile care vor fi avute în vedere la clasarea rezervațiilor sunt următoarele:

- a) identitatea spațială, caracterul;
- b) compoziția volumetrică/caracteristici funcționale;
- c) valorile diverselor construcții componente și ponderea lor, care conferă rezervației un anumit caracter și o delimitează;
- d) ponderea clădirilor valoroase față de întreg;
- e) amenajări ale spațiului exterior: pavimente, mobilier urban, amenajări peisajere etc.;
- f) semnificația țesutului urban: parcelarul, trama stradală, fondul construit;
- g) evoluția teritoriului în raport cu regimul de proprietate;
- h) relația cu contextul fizic/teritoriul înconjurător urban și natural;
- i) reprezentativitatea în cadrul unei politici urbane;
- j) reprezentativitatea în cadrul unei tipologii.

CAPITOLUL V

Criteriul referitor la valoarea memorial-simbolică

Art. 19. — Criteriul și subcriteriile se aplică monumentelor, ansamblurilor și rezervațiilor, fără deosebire.

Art. 20. — Subcriteriile referitoare la valoarea memorial-simbolică sunt:

a) evenimente istorice, culturale, politice sau sociale, respectiv personalități culturale, politice ori personaje legendare sau mitice, legate de locul respectiv și/sau reprezentate;

b) tradiții locale — obiceiuri, activități specifice, sărbători religioase sau profane etc. — legate de locul respectiv;

c) prezența în memoria comunității, la nivel național sau local;

d) clădiri dispărute, atestate documentar, care au existat pe locul respectiv.

CAPITOLUL VI

Criteriul referitor la raritate/unicitate

Art. 21. — Criteriul și subcriteriile se aplică monumentelor, ansamblurilor și rezervațiilor, fără deosebire.

Art. 22. — (1) Subcriteriile în funcție de care se va face aprecierea rarității sau a unicității sunt următoarele:

a) vechimea;

b) valoarea arhitectural-urbanistică și artistică;

c) valoarea istorică/memorial-simbolică;

d) stilul, școala, curentul istoric;

e) autorul;

f) programul de arhitectură sau urbanistic;

g) concepția structurală și tehnica constructivă;

h) componentele artistice;

i) unicitatea sau raritatea istorică;

j) originalitatea, atipicitatea, excepția, bizareria.

(2) Subcriteriile de la alin. (1) lit. a), b) și c) reprezintă aprecierea făcută potrivit cap. III, IV și V.

Art. 23. — În cazul în care un monument istoric a fost inclus într-o categorie inferioară, iar aplicarea criteriului de raritate/unicitate o justifică, acesta poate fi clasat într-o categorie superioară.

ANEXA Nr. 2

DENUMIREA

capitolelor din Lista monumentelor istorice

- I. Monumente arheologice; situri arheologice
- II. Monumente și ansambluri de arhitectură; monumente tehnice
- III. Clădiri memoriale
- IV. Monumente de artă, monumente și ansambluri memoriale
- V. Rezervații de arhitectură și urbanism; locuri istorice; parcuri și grădini.

ANEXA Nr. 3

CATEGORII VALORICE

cuprinse în cap. II din Lista monumentelor istorice a municipiului București

Categoria A — Monumente de valoare națională excepțională, reprezentative pe plan universal

Categoria B — Monumente de valoare națională

În această categorie vor fi încadrate imobilele înscrise în categoria *monumente* din Lista monumentelor istorice a municipiului București — 1992.

Categoria C — Monumente reprezentative pentru o anumită zonă, epocă, un anumit stil, autor, o anumită arie etnografică

În această categorie vor fi încadrate imobilele înscrise în categoria *arhitecturală* și *ambientală* din Lista monumentelor istorice a municipiului București — 1992.

Bunurile culturale imobile care nu sunt clasate în categoriile A, B și C sunt bunuri culturale comune.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro